

ACC. N:R M. 9121:1-15.

Landskap: *Småland* Upptecknat av: *olika personer*
Härad: *Diverse* Adress: _____
Socken: *"* Berättat av: _____
Uppteckningsår: *-* Född år _____ i _____

Folkisov.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

M. 9121:1-15

Summa
m. fl. häraden.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

FOLKVISOR.

M. 9121:1

Ms. 1. Folkvisa, sjungen i Pjetteryd. Svenska lfd.
(meddelad af Henning Wendell)

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

- 1) Alla mina glada dagar,
Hvem-har tagit den från mig?
Lilla vännen, som jag har älskat,
Han är flyttad så långt ifrån mig.
Han är flyttad så långt ifrån mig.
- 2) Huru kan jag vara nöjder
Och hur kan jag vara glad? :/
Lilla vännen han är bortrester
Som jag älskat i all min dar.
- 3) Ingen dyrk ej heller någon nyckel
Kan upplåta detta bröst :/
Ingen menska på hela wida jorden
Kan gifva mig någon tröst.
- 4) Lycklig är den gröna jorden
Som blir trampad af din fot :/
Lycklig är de liljor på quisten
Som får taga din hand emot.
Ingen skall mig höra klaga
- 5) Ingen skall mig höra klaga,
Hvad som Gud mig lägger på :/
Jag är nöjder med den dagen
Lida vad jag lida må.
- 6) Jag vill fly, jag vill fly för den dagen
Och bland buskarna gömma mig :/
Ack I ynglingar som ären bedragna
Lida hvad ni lida må.

M. 9121:2.

När som himmelens klockor de klämta
Och sista timmen slår :/:
Då önskar jag lilla vännen få följa
Och med honom till himmelen gå.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Skriv endast på denna sida!

M. 9121:3.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Varianter, meddelade af Aug. Quennerstedt.

(Rydholm)

- 5) Glad och nöjd vill jag fördraga
Hvad som Gud mig lägger på :/:
Ingen skall mig höra klaga
Lida, hvad jag lida må.
- 6) Jag flyr, jag flyr för dagen
Och bland buskarna gömmer mig.
O, yngling, jag som är bedragen
Jag kan aldrig glömma dig.
-

M. 9121:4

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

W. L. Från Pjetteryd *Sannerbo kv.*
inlämnad af Henning Wendell.

Jag sökte och jag frågade så vida omkring;
en vän jag mig sökte allt uppå jordens ring.
Och tankarne foro, som stormen öfver haf
och hjertat slog af oro, men ingen svar mig gaf.

Nu har jag funnit vännen min, nu vet jag hvar han
i honom tanken hvilar, på honom hjertat tror. bor
Och aldrig uti tiden jag honom öfverger,
ty om jag honom sviker, jag blir ej lycklig mer.

Anmärkning till ovanstående visa: Förhållandet
med orden till denna ovanligen vackra melodi är
följande. Då studeranden H. Wendell hörde den
sjungas i sin hembygd Pjetteryd, upptecknades både
ord och musik; orden till visan äro dock så me-
ningslösa och tarfliga och bära så tydliga spår
af att vara i allra nyaste tiden författade,
kanske af någon kringstrykande skrädaregesäll
el. dyl., att de ej förtjena här upptagas. De ur-
sprungliga orden till den, såsom det synes, tem-
ligen gamla melodien kunde ej återfinnas, hvarför
Wendell skrev andra, särdeles passande. Detta an-
märkte han också på mötet i Småländska föreningen
den 28 Nov. 1862.

Lund den 12. Febr. 1863 S.H.B. Svensson

Skriv endast på denna sida!

M. 9121:5

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Nr. 3.

Från Pjetteryd

inlemnad af Henning Wendell.

Jag har hört en liten fogel sjunga,
att du har tänkt öfvergiva mig
Och inte skulle det mig bekomma,
ty inte sätter jag min lit till dig.
Första kärleken är den bästa,
tro aldrig jag glömmer den,
aldrig glömmer jag min lilla vän.

Jag är lik ett skepp, af vinden kastas
Och föres bort till en fjerran strand,
Men Gudskelov, jag är inte bunden
Och har ej heller gifvit bort min hand.
Första kärleken...

Pengar har jag och pengar får jag,
Men ingen vän att förtro mig åt.
Håller du dig till andra flickor,
Så hjälper jag mig galant ändå.
Första kärleken...

Och inte sörjer jag för morgondagen
Och inte heller för denna dag,
Ty kanske innan midsommardagen
Så är jag dödd och lagd i graf.
Första kärleken...

Skriv endast på denna sida!

M. 9121:6.

Ms. 4.

Från Pjetteryd.

inlemnad af Henning Wendell

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

I Rogdala socken i Wallkinda by,
der hände ett under ibland alla.
En flicka så fager med rosende hy,
Som liljan månd jag henne kalla,
hon var väl inte riker på silver eller gull
men uti sitt hjerta af kärlek så full,
Hon var ett dygdemönster ibland alla.

Hon hade knappt fyllt sina aderton år,
sen hon hit till världen blev födder.
En ungersvens kärlek till henne låg,
hans namn var med seder beprydt.
De lofva varandra med eder och med tro,
med inbördes kärlek till döden sammanbo;
men verden bedrager så många.

Sen reste han bort uti främmande land,
sin lycka att vida bekomma;
han räckte då kärestan sin redeliga hand
och sade: var trogen min fromma.
Om jag återkommer och Herren så vill,
så svara du med äran, du hörer mig till,
Jag älskar ingen högre i världen.

När han varit borta i årena tre,
sitt fädernesland han åstundar,
men under den tiden han skrifvit tolf bref,
som kärestan alla bekommit.
Men dem att besvara förgätit hon har,
ty vännen i hjertat den hade hon ej kvar;
hennes hjerta var gifvet åt en annan.

M. 9121:7

Han öfvergaf skeppet och hastade hem,
hans hjerta och kärlek månd. brinna.
I Rogdala socken och Wallkinda by
der tänkte han sin käreasta igenfinna.
Hennes bröllop det firas med spel och med dans
men bruden hon bleknar under krona och krans,
när hon sin förra vän fick beskåda.

Hennes älskade vrider sina händer i blod,
när han det spektaklet fick skåda.
Hans ögon de fuktades af tårarnes flod,
hans tal var till henne sålunda:
Du trolösa vän, du har ryggat din ed,
inbilla dig ej annat än Gud är på dig vred
för löftet, som du hafver brutit.

Ack flyktigaste flickor jag råder dertill
att huru I skicken eller hafven,
låt gossarne få råda, ehuru de vill,
I bören dem slätt intet försaka,
utan vara uppriktig i tro och kärleksband,
att jag dermed en gång har gifvit eder hand,
så ökes eder sällhet i tiden.

Nu slutar jag min visa och lefver i ro,
men aldrig någon flicka begärer.
Den bör dock beprisas, som håller sin tro
och vandrar sin väg fram med äran.
Men ett jag begärer, det vet jag ni gör;
begråter mitt öde en gång, när jag dör,
För det är mig aldrig mer bekommet.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

We S.

M. 9121:8.
Från Pjetteryd.

inlemnad af Henning Wendell

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Der gingo två flickor åt rosedelund.
De skulle plocka rosorna de röda;
den ena hon var så hjerteligen glad,
den andra var så sorgsen och bedröfvad.

Den rika hon sade till den fattiga så:
hvarför är du så bedröfvad?
Hafver du bortmistat din fader eller mor
eller hafver du mistat din ära?

Si ej har jag mistat min far eller mor
och Herren bevare min ära,
men mer sörjer jag för fager ungersven,
som vi ha hållit båda så kära.

Sörj inte du för den, du aldrig kan få,
fast wi ha hålt han båda så kära,
ty förr tager han mig som rikedomar har,
den fattige får söka sin like.

Men ungersven han var väl inte långt derifrån
han hörde hvad flickorna de sade,
och han smyger sig ur buskarna fram
och räcker den fattiga handen.

M. 9121:9

Du ungersven, du ungersven hvad tager du dig för,
som räcker den fettiga handen,
och inte tager mig som rikedomar har.
Den fattige må söka sin like.

Si äpplet det växer så högt upp i topp,
det måste till jorden väl falla;
det växer så högt och det smakar så sött;
det smakar inte lika för alla.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

M. 9121:10.

Mr. G.

Från

inlämnad af

O tysta ensamhet!
Hvar skall jag glädje finna?
bland sorg, som ingen vet,
skall mina dar försvinna.
En börda tung som sten
mig följer, hvert jag går.
Bland tusen finns blott en,
som kärlek rätt förstår.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Skriv endast på denna sida!

M. 9121: //.

Mr. 7. Från Rydaholm (Upptecknad 1867.) *Ditto hd*

Inlemnad af Adj. Qvennerstedt.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Käringen satt uti färstennåsspänn
så väl höjade hon.
Så kom då bå, att hennes dötter ha fått barn
Så väl trimpade käringen på väjarna.

Hon kasta ifrå sej bå rock å ten
Å ut å mjölka bå getter å schrogn.

Hon in å koka hvitan, sötan, blötan barsölsgröt
Den rajde hon å mä smör å mä flöt.

Så slo hon den gröten uti en spann,
Sen lackar hon sej gatenn fram.

Der mötter hon en ryttare.
Va ä dä du har uti byttenn din?

Jo dä ä hvitan, sötan, blötan barsölsgröt,
Den har ja rajt å mä smör å mä flöt.

Så satte han byttan på sadelknopp
Å åt så länge som gröten den rock.

Här kommer ja min qvinna
Å grötabyttan lemmade ja hemma.

Å kära min mor, er jämra ej så
Så väl höjade hon.
I suen få se, had ä väl nått att få
Så väl trimpade käringen på väjarna.

Skriv endast på denna sida!

M. 9121:12.
Kongeskd

M. 9. Från Wäckelsång (Uppt. af Kj. Löndahl)

Der stod ett slott uti Westerwik I Westerwik
Det var så väl utstofferadt
Med silfver och med rödan gull, med rödan gull
och marmorstenar till dess murar.

Derunder hvilar :// en ung kapten://
Som för sitt brott har blifvit fången
Ja, femton famnar alltunder jord ://
Bland etterdrakar och bland ormar.

Hans fader gick till det slottet fram ://:
Han ville fången nederlösa
Ja tiotusen det bjuder han
Om han får fången nederlösa

Ja tiotusen det ej förslår ://:
Ty han har stulit af sig lifvet.
Fastän han bär en guldkedja röd ://:
Så hafver han den icke stulit.

Den har han fått af sin lilla vän
Den har han fått till en belöning

Sen ledde de då den fången ut
Och gäfvon honom sakramentet
Då ropte han store Herre Gud
För detta lider jag oskyldig.

Skriv endast på denna sida!

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

M. 9121:13.

Jag sörjer ej för mitt unga lif,
Ej heller för världens öden;
Jag sörjer mest för min lilla vän,
Jag tror hon sörjer sig till döden.

Sörj inte du för din lilla vän ://:
Ty hon är döder och begrafven
Hos Gud i himlen der träffas ni ://:
Uppå den stora domedagen.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Skriv endast på denna sida!

M. 9121:14
a. n. s.

M. 10. (Variation) Från Högsby (Kalmar L-n)

Upptecknad af Ernst Johansson.

Två flickor de gingo åt lunden den gröna
Och plockade rosor så röda.
Den ena hon var så hjertligen glad,
Den andra hon var så sorgsen och bedröfvad.

Den rika hon sade till den fattiga då:
"Hvarför är du så sorgsen och bedröfvad?
Hafver du bortmistat din fader eller mor,
Eller hafver du förlorat din ära?"

"Nej, intet hafver jag bortmistat min fader eller mor
Och Herran bevara min ära!
Men mera sörjer jag för den unga fagersven,
som vi båda hålla så kära"

"Men hvarför sörjer du den unga fagersven,
som vi båda hålla så kära?
Han tager väl mig, som rikedomens har,
och låter dig, som fattig är, bortfara."

Den unga sven han stod ej så långt derifrån,
Han hörde hvad flickorna talte.
Den unga sven han steg då så hasteligen fram
Och räckte den fattiga handen.

M. 9121:15.

Du skall blifva min och jag skall blifva din,
Gud låte oss båda få lefva tillsammans!"

"Du unga sven, du unga sven, hvad tänkte du på,
Som räckte den fattiga handen?
Du kunde tagit mig som rikedomens har
Och låtit den fattiga bortfara!"

Men rikedom det är blott ett lån utaf Gud,
Ty den som riker är kan också fattig bli
Och Gud kan ock en fattig göra riker.

Om äplet än hänger i den högaste topp,
Så måste det till jorden dock falla,
Och blir jag öfvergiven af dig, min lilla vän,
Då är jag öfvergiven utaf alla.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV